

تأسیس مهد کودک در زندان ها، محل بدهستان های مسئولان

کودکانی که باید در شرایط سخت زندان سر کنند مهد کودک عاملی برای جدا شدن آنها از سایر زندانیان و مجرمان است که قانون هم بر آن تاکید کرده است.

کنند ضرورت دارد. شاید وجود مهد کودک در زندان برای کودکانی که در محیط تنگ و تاریک یک دخمه زندگی می به نقل از آرمان، برای آن کودکانی که در کنار پدر و مادرانشان زندگی می کنند این مساله چندان مهم نباشد، اما در مورد کودکانی که باید در شرایط سخت زندان سر کنند مهد کودک عاملی برای جدا شدن آنها از سایر زندانیان و مجرمان است که قانون هم بر آن تاکید کرده است. با وجود این، موضوع تأسیس مهد کودک در زندان ها محل بدهستان های مسئولان و اختلاف نظرات شده است.

مجوز تأسیس مهد کودک در « در آخرین اظهار نظر در این زمینه، محمد نفریه، مدیر کل امور کودکان و نوجوانان بهزیستی گفته است: جای کودک زیر هفت سال در زندان نیست ولی حدود «زندان ها صادر نخواهد شد، زیرا جای کودک زیر هفت سال در زندان نیست. خود در زندان ها زندگی می کنند. 400 تا 430 کودک زیر هفت سال در کل کشور به همراه مادران

بعد از اظهار نظر یک مقام مسئول در بهزیستی درباره عدم صدور مجوز برای مهد کودک در زندان که آب پاکی را روی دست همه می ریخت، با فاطمه دانشور، رئیس کمیسیون اجتماعی شورای شهر تهران در باره شرایط نگهداری کودکان در زندان های ایران به گفت و گو نشستیم.

در حالی که برای توانمندسازی زنان زندانی و آموزش» دانشور به بازدیدهای خود از زندان های کشور و بند زنان اشاره کرده و می گوید: مهارت های مختلف به آنها در زندان ها اقدامات خوبی صورت گرفته و زنان زندانی در حین مهارت آموزی می توانند درآمد مالی هم در زندان داشته باشند، مساله آزار دهنده در همه این بازدیدها وضعیت نگهداری کودکان در زندان ها بود که به نظر من هنوز به این مساله به «اندازه کافی توجه نشده است.

در کنار بند مادران و کودکان که کودکان زیر دو سال زیادی با مادران خود در آنجا هستند، سایر» دهد: این عضو شورای شهر ادامه می دهد: «کودکان زندانی در بندهایی زندگی می کنند که افراد مختلف با جرایم مختلف در آنها حضور دارند.

از بدهکاری اقتصادی تا قتل و مشکلات اخلاقی در میان این زندانیان وجود دارد و» دانشور به جرایم این افراد اشاره کرده و می گوید: بنابراین حضور کودک در کنار این همه مجرم برای خود کودک نیز خطرآفرین است. در این بازدیدها من ضرورت تأسیس مهد کودک را «احساس می کردم تا حداقل برای ساعاتی این کودکان از این محیط بی نشاط جدا شوند.

ای نیست و هوای بیرون را ندارد. در محوطه زندان هم فضای سبز و هیچ فضای بند زنان شاد نیست، داخل پنجره» او در ادامه می گوید: «ادواتی برای بازی کودک نیست و این یکی از ضروریاتی است که باید به آن توجه شود.

خیران حاضرند مهد کودک بسازند

البته در همه استان ها کودکان در زندان نیستند و برای مثال در استان زنجان هیچ کودکی در زندان نیست، اما در بسیاری از شهرها و استان ها کودکان در کنار مادران خود در زندان ها هستند. برای مثال در استان کرمانشاه 73 کودک تا پنج سال در مهد کودک زندان نگهداری می شوند.

در ایران براساس تبصره ماده 65 آیین نامه اجرایی سازمان زندان ها و اقدامات تأمینی و تربیتی کشور مصوب 1380 رئیس قوه قضائیه با توانند اطفال خود را تا سن دو سال تمام به همراه داشته باشند. روسای زندانیان زن می «اصلاحات و الحاقات 1389 آمده است که: زندان ها می توانند در هر زندانی نسبت به تفکیک و جداسازی اطفال دو سال تا شش سال در محل مجزا (مهد کودک) اقدام یا نسبت به «انتقال اطفال موصوف به بهزیستی یا موسسات نگهداری اطفال مبادرت کنند.

حتی در قانون هم برای جداسازی کودکان از سایر زندانیان تمهیداتی در نظر گرفته شده است و این اصلا به معنای آن نیست که مهد کودک غیر ضروری بوده که صرفا برای سرگرمی طفل در محیط زندان بنا می شود. امری فانتزی و - که قانونگذار در این تبصره به آن اشاره کرده- با وجود این، از سال 80 که این قانون در کشور اجرا می شود هنوز هم برخی مسئولان مخالف اجرای بخشی از آن در مورد تأسیس مهد کودک در زندان هستند.

در همه زندان های کشور بخش هایی که زنان باردار و شیرده و کودکانشان نگهداری می شوند، بندهایی جداست. اما در مورد کودکان بالای دو سال که اتفاقا بحث تاثیرپذیری رفتاری در مورد آنها بیشتر مطرح است این جداسازی وجود ندارد و در بسیاری از زندان ها

کودکان بالای دو سال در کنار مادران خود و نه در بندی مجزا نگهداری می شوند. رئیس کمیسیون اجتماعی شورای شهر در این باره می‌گوید: «مسئولان موافقت کنند حاضرند این هزینه‌ها را تقبل کنند.»

محیطی ناامن برای کودک زیر 7 سال

همه کودکان از سه سالگی رشد روانی و اجتماعی خود را آغاز می‌کنند. از سه سالگی کودک یاد می‌گیرد با محیط خود ارتباط برقرار کند و هر چیزی را که می‌بیند و می‌شنود منعکس می‌کند. حتی اهمیت محیط و یادگیری از بعد از دو سالگی کودک آنقدر زیاد است که مسائلی مانند نظم و صحبت کردن را یاد می‌گیرند و این بخش مهمی از فرایند رشد روانی اجتماعی افراد محسوب می‌شود. کودکی که در محیط زندان و در اطراف کسانی زندگی می‌کند که صرف نظر از بزهکاری نوعی ناامیدی و فقدان نشاط و انگیزه را تجربه می‌کنند و از همه مهم‌تر از خود و زندگی‌شان، راضی نیستند، از این شرایط تاثیر می‌پذیرد.

در کنار اینها بحث امنیت و همچنین بهداشت نیز در مورد کودکان زندانی بسیار مهم است و نمی‌توان منکر این مساله شد. حتی در حالی که مادر هم بیماری واگیرداری نداشته باشد این به منزله آن نیست که سایر هم‌بندی‌ها و زندانیان دیگر هم سالم باشند. در کنار بیماری‌های خاص مانند ایدز و هپاتیت که برخی از زندانیان کشور به آنها مبتلا هستند، بیماری‌های ساده مانند بسیاری از بیماری‌های پوستی و گوارشی واگیردار در میان زندانیان شایع‌تر است و احتمال ابتلا به این امراض برای کودک زیر هفت سال نیز بیشتر است.

امنیت هم نکته مهم دیگری است که نمی‌توان از آن غافل شد، زیرا درست است که در تمام محیط زندان امنیت وجود دارد، اما قرار دادن کودک در کنار افرادی که ممکن است جرم کودک آزاری هم یکی از جرایم‌شان باشد، کاری عقلانی نیست.

نمی‌توانیم الزام کنیم و بگوییم «رئیس کمیسیون اجتماعی شورای شهر در پاسخ به اینکه چرا نباید کودک در زندان باشد، می‌گوید: کودکی در زندان نباشد، زیرا بسیاری از مادران ترجیح می‌دهند تا دو سالگی حداقل کودکشان در کنارشان باشد تا با شیر خودشان تغذیه کند و بعد از این دو سال هم مادر راضی نمی‌شود کودکی را که به بودنش خو گرفته رها کند. مادری که دوران بارداری خودش را در زندان سپری کرده و صلاحیت روان دارد که کودکش در کنارش باشد هیچ‌جا برای کودک بهتر از آغوش مادر نیست و ما باید شرایطی را کودک به دلیل جرم مادر باید در کنارش باشد. این وظیفه ماست که» افزایش: دانشور می‌گوید «فراهم کنیم که کودک در کنار مادرش باشد.» شرایط را به سمتی ببریم که حضور کودک در کنار مادر و سایر زنان زندانی با کمترین هزینه باشد.

مددکاری در زندان‌ها فعال‌تر شود

شاید نه گزینه بودن در زندان و نه حتی سپرده شدن به بهزیستی هیچ‌یک گزینه مناسبی برای کودکانی که مادر زندانی دارند، نباشد. بهترین و ضروری‌ترین راه، ایجاد تسهیلاتی برای آزادسازی این مادران و کاهش محکومیت‌هاست، در حالی که این مساله در حد یک آرزو مانده که خیران باید برای عملی کردن آن آستین همت را بالا بزنند، حداقل باید محیط زندان را برای کودک بهتر کرد.

دانشور در ادامه به اقداماتی که در شورای شهر برای آزادسازی مادران زندانی انجام داده اشاره کرده و می‌گوید: من سال گذشته خواستم مصوبه ای را به شورای شهر ببرم که تا سقف دو میلیارد تومان به آزادسازی زنان زندانی که به دلیل مشکلات مالی غیرعمدی در زندان بودند، کمک شود.

او به بازدیدهایش از زندان زنان اشاره کرده و می‌افزاید: در صحبت با تعداد زیادی از این زنان متوجه شدم بسیاری از آنها قربانی هستند؛ قربانی همسران یا پدران خود برای امضا کردن پشت سفته. در مورد زنانی که مواد مخدر حمل می‌کنند هم بسیاری از آنها قربانی شده‌اند و باز از آن مادر بدتر وضعیت آن کودکی است که بیش از همه قربانی است.

دانشور با بیان اینکه این کودکان حق کودکی دارند و نباید از تخصیص حداقل‌ها برای این‌ها شانه خالی کرد، در ادامه به موضوع مهم مددکاری زندان‌ها اشاره کرده و می‌گوید: بین زنان زندانی هم باید تفکیک قائل شد. بسیاری از این زنان جایی را ندارند و کسی را ندارند که پیگیر کار آنها باشد، درحالی که برخی دیگر هم خانواده و وکلایی دارند که در بیرون زندان کار آنها را پیگیری می‌کنند و همین کمک خیران را اندکی سخت می‌کند. او بر لزوم فعال شدن و تقویت مددکاری زندان‌ها و در اولویت قرار گرفتن کودکان توسط آنها تاکید می‌کند.

منبع: آرمان

کودکان زندانیان، کودکان فراموش شده

1gozareshgaran عکس:

روزنامه نگار - ماهرخ غلامحسین پور

هیچ نقطه‌ای از جهان به تاریکی زندانی نیست که میزان کودک بی‌گناهی باشد. بسیار پیش می‌آید که کودکی در زندان زاده می‌شود یا مادری به زندان می‌افتد و چون کسی بیرون از زندان حاضر به نگهداری آن کودک نیست، او همراه با مادرش میهمان چهاردیواری زندان می‌شود.

فضای تاریک و خفقان آور و فضایی که نه نشانه‌ای از شادی و نشاط دارد و نه مناسب با رشد یک کودک سالم است، کودکانی که میان مجرمین عادی و خطرناک روزهایشان را سر می‌کنند و متاثر از همه اتفاقات زنداند و طبیعتاً نمی‌توانند به اندازه کودکان بیرون از زندان شاد رها باشند. و

بسیارند کودکانی که بیرون از زندان با یکی از والدینشان در انتظار دیگری که در زندان است، روزهایشان را شب می‌کنند، کودکانی که در فضای عمومی مدرسه، کوچه، اجتماع و اقوام از زندانی بودن پدر یا مادرشان شرمگین هستند، دلتنگ می‌شوند، رویای خانواده ایی که تمام و کمال باشد و روزهای تعطیل را به شادمانی در کنار یکدیگر سپری کنند، برایشان رویای دوردستی است. شرایط کودکانی که والدینشان بنا به ارتکاب هر جرمی در زندان هستند، هم کمتر از کودکانی که به ناحق ساکن زندان شده اند دردناک نیست.

در فیس بوک برخورد کردم مصمم شدم با دست اندرکاران COIPI وقتی به طور اتفاقی با عنوان موسسه غیر انتفاعی کودکان زندانیان این شکل گفت‌وگو کنم و از آنان بپرسم چطور به کودکان افراد زندانی کمک می‌کنند و راهکارهایی که در این باره ارائه می‌دهند، شامل چه مواردی است؟

گوید هشت سال سابقه روزنامه نگاری آزاد داشته است. او موسس سازمان غیرمقاله نویسی است که در معرفی خودش می «حامد فرمند» انتفاعی کویبی است و با خوشرویی دعوت مرا برای این گفت‌وگو می پذیرد. این موسسه به منظور حمایت از کودکان افراد زندانی یا کودکانی که به ناچار در زندان به سر می‌برند راه اندازی شده و او در این گفت‌وگو از برنامه‌هایی می‌گوید که می‌توان با توسل به آنها از رنج این کودکان را کاهش داد:

ممکن است بگویید مشکلات عمده کودکانی که والدینشان در زندان هستند چه نوع مشکلاتی است؟

آنهایی که خودشان در زندان به دنیا آمده یا مدت زمانی را با مادرشان در زندان تجربه کودکانی که پدر یا مادرشان در زنداند و !ببینید گذرانده‌اند متفاوت است و در نتیجه آثاری که این اتفاق بر آنها می‌گذارد نیز فرق خواهد داشت.

این آثار حتی در مورد کودکان یک خانواده که به ظاهر شرایط یکسانی داشته‌اند می‌تواند متفاوت باشد. این تفاوت هم علت‌های متعددی دارد؛ سن کودک، جنسیت او، نسبت فرد دستگیر شده (پدر یا مادر)، رابطه عاطفی فرد دستگیر شده با کودک، قبل و حین دستگیری، شرایط خانوادگی، و حتی خصوصیات روان‌شناختی فردی کودک که بخشی از آن ممکن است ژنتیکی باشد، عوامل گوناگونی هستند که می‌توانند آثار زندانی شدن پدر یا مادر بر کودک را شکل دهند.

با این حال قانون به همه این کودکان نگاه یکسانی دار؟

خیر. بستگی به قوانین کشورها دارد؛ شیوه اجرای قوانین و نحوه برخورد کشورهای مختلف با این کودکان متفاوت است. به عنوان مثال

قانون نگهداری کودک تازه به دنیا آمده تا سن خاصی، که معمولا یک سال یا بیشتر است، همراه مادر زندانی، به عنوان قانونی انسانی و حق طبیعی مادر در بسیاری از کشورهای توسعه یافته یا در حال توسعه، با در نظر گرفتن نوع جرم، اجرایی می‌شود. اما در برخی از این کشورها، فضای مجزایی برای مادران و فرزندان تدارک دیده می‌شود و این افراد از امکاناتی مانند پزشک مخصوص کودک؛ محل بازی و وجود دارد که مادری که با کودکش ارتباط دارد، کمتر - شود که از تحقیقات علمی ناشی می - این باور های آموزشی برخوردارند و کلاس احتمال بازگشت وی به زندان وجود دارد. در صورتی که در زندان‌های ایران، طبق اطلاعاتی که ما داریم، این شرایط فراهم نیست و کودک و مادر در فضای مجزایی نگهداری نمی‌شوند و همین موضوع، به تنهایی می‌تواند آسیب‌هایی را برای کودک به همراه داشته باشد.

از چه نوع آسیب‌هایی صحبت می‌کنید؟ ممکن است برخی آثار زندانی شدن والدین بر کودک یا نگهداری خود کودک در زندان را عنوان می‌کنید؟

و ارتکاب جرم یا اختلال اضطراب بازگشت به «زندان» اضطراب، استرس شدید، ایجاد اختلال در وضعیت تحصیلی، پیوستن به چرخه ترازا (تجربه کردن شرایط ترازا، در موقعیتی که ظاهرا هیچ ارتباطی به شرایط ترازا ندارد) و ایجاد اختلال در ارتباط با والدین بعد از بازگشت از زندان تنها بخشی از این آسیب‌ها هستند.

عمده فعالیت‌های شما در چه حوزه‌ای است؟

ما یک موسسه بین‌المللی غیر انتفاعی حمایت از کودکان هستیم. موسسه‌ای که با هدف کمک به بهبود شرایط کودکانی که والدین زندانی داشته یا دارند، تاسیس شده و قصد دارد تا با حمایت از برنامه‌هایی که به بهبود وضعیت این کودکان کمک می‌کند، شرایطی را فراهم آورد تا تجربه این کودکان، به آسیب‌های روحی و جسمی در بزرگسالی آن‌ها تبدیل نشود.

ممکن است بگویید منظورتان از کمک دقیقا چه جور کمک‌هایی است؟

های آموزشی و حمایتی از والدین، شود و هم برنامه‌ها می‌های آموزشی، حمایتی و درمانی برای خود بچه‌ها شامل مجموعه برنامه‌این کمک خانواده، اطرافیان و افراد مرتبط مثل مسئولان و ماموران قضایی را هم در بر می‌گیرد.

خود شما با کودکانی که در زندان به دنیا آمده‌اند تا کنون مواجه شده‌اید؟

من با کودکانی بود که تجربه زندانی شدن پدر و بله. اساسا فکر اولیه و هسته شکل‌گیری موسسه کوچکی به دلیل ارتباط و تجربه شخصی مادرشان را داشته و یا حتی برخی از آن‌ها، خودشان هم همراه مادرانشان زندانی بوده‌اند.

برای کاهش آثار زندان بر روحیه این کودکان چه پیشنهاداتی دارید؟

دقت کنید نه آثار زندان بر تمام کودکان یکسان است و نه پیشنهادهایی که برای کاهش این آثار مطرح می‌شود برای همه جواب یکسان دارد. حمایت خانواده، ارتباط سالم با پدر یا مادر (در صورتی که خارج از زندان هستند)، داشتن شرایط برای بیان احساسات، و در صورت نیاز مراجعه به متخصص، از جمله مواردی است که در اغلب تحقیقات به آن‌ها اشاره شده است.

به عنوان مثال کودکانی که از حمایت اعضای خانواده برخوردارند و والدینشان به دلیل زندانی شدن، سرزنش نمی‌شوند، امکان بهتری برای درمان آسیب‌های وارد شده به خود را دارند. قطعا منظور از سرزنش نشدن، تایید کردن نیست.

همکاران شما در زمینه ترابی یا مسائل آموزشی هم برای این گروه فعالیت می‌کنند؟

ما در شش حوزه آموزش، مربی‌گری، حمایت مالی، حمایت قانونی، برنامه‌های ملاقات با والدین زندانی و کمک‌های درمانی روانی و جسمی فعالیت می‌کنیم.

به این ترتیب، برای بچه‌ها، چه بچه‌های بزرگ شده داخل زندان و چه سایر بچه‌ها، برنامه‌های مختلف از جمله آموزشی و درمانی در نظر گرفته‌ایم.

گمان می‌کنید با آموزش می‌شود تاثیر و عوارض خشونت را به طور کامل از روح این کودکان زدود؟

منظور ما از آموزش، الزاما آموزش کودکان نیست، آموزش والدین، خانواده، اطرافیان، و به طور کلی جامعه است. البته در مواردی که امکان آموزش مسئولان و مجریان قضایی فراهم باشد، آموزش این دسته از افراد هم کمک زیادی به بهبود شرایط کودکان خواهد کرد.

اما قطعا آموزش تنها راه کمک به شرایط کودکان نیست. کمک درمانی به خصوص درمان آسیب‌های روحی، یکی از مهم‌ترین فعالیت‌هایی است که برای این کودکان ضرورت دارد. بهبود شرایط ملاقات، در صورت امکان، کمک‌های مالی برای تامین حداقل

های مهم چرخه کمک به کودکان والدین زندانی‌گری و بهبود قوانین در صورت میسر بودن شرایط، از دیگر بخش‌نیازهای کودکان، مربی هستند.

ها با توجه به شرایطها باید چکار کنند؟ به طور مثال روش‌های تشویق و تنبیه برای آن‌کودکان، خانواده در مورد شیوه برخورد با اینگونه خاص و نبودن پدر و مادر باید چه شرایطی داشته باشد؟

یکی از نکاتی که بر روی آن تاکید زیادی می‌شود این است که قرار نیست به این کودکان به عنوان قربانی نگاه شود. به این معنا که قرار نیست برخورد ویژه‌ای در مورد روش‌های تربیتی با این کودکان بشود به دلیل آنکه شرایط ویژه‌ای دارند. از جمله اصلی‌ترین توصیه‌های نوعی فقدان یا از «توان‌دارند» که زندانی شدن پدر یا مادر را هم می‌«از دست دادن» هایی که کودکان تجربه‌شناسان به خانواده‌روان‌های تربیتی بلکه درتلفی کرد، این است که نظم زندگی آنها بر هم نخورد. به همین دلیل، آنچه باید مراقب باشیم، نه در شیوه «دست دادن» ایجاد شرایط مواجهه با بحران است.

ممکن است به طور مصداقی بگویید دقیقاً خانواده‌ها باید چگونه برخورد کنند؟

مهم‌ترین نکته‌ای که خانواده این کودکان باید در نظر بگیرند این است که زمینه‌ای فراهم کنند که کودک بتواند احساساتش را بیان کند. این بخش، یکی از مهم‌ترین مراحل درمان محسوب می‌شود. ایجاد و حفظ رابطه عاطفی خانواده با کودک نیز به عنوان چتر حمایتی برای او عمل خواهد کرد. اما باز هم یادآوری می‌کنم که این چتر حمایتی، به معنای قربانی فرض کردن کودک نیست. بلکه رابطه امنی است که فرصت بازسازی روحی را به کودک می‌دهد.

در جایی خواندم که موسسه شما نسبت به انتشار فیلم دختر سهیل عربی که به اعدام محکوم شده در فضای مجازی مخالفت کرده است؟ علت این مخالفتان چه بود؟

نقد ما به انتشار تصاویر کودکان زندانیان، دو بخش دارد یکی انتقاد حقوقی و دیگری انتقاد به نتایج این کار بر روی کودکان و خانواده آنان. نقد حقوقی من این است که به دلیل اینکه این کودکان در موقعیتی نیستند که برای استفاده از عکس و فیلمشان به هر منظوری، مجوز بدهند، این کار از نظر حقوق کودک ایراد دارد. ضمن آنکه ما ناخودآگاه آن‌ها را به موضع‌گیری در مورد والدین زندانشان وادار کرده‌ایم که این هم با اصل رعایت حقوق کودک منافات دارد.

البته این استدلال از سوی افرادی که این تصاویر را تهیه یا منتشر می‌کنند مطرح است که ما از شرایط زندانیان در ایران حرف می‌زنیم. در این شرایط ما ناچاریم تا به جلب نظر عمومی دست بزنیم تا شرایط خانواده آن کودک را بهتر کنیم. من تنها می‌توانم به گفتن این نکته، باز هم نقض حقوق کودک است. «شرایط خاص» بسنده کنم که نقض حقوق کودک به دلیل

با وارد کردن ناخواسته کودکان به موضوع چالش آزادی یا کاهش مدت زندان یا جلوگیری از اعدام والدین کودک، بار روانی خاصی را بر کودک تحمیل کرده‌ایم که بدون توجه به آن، کودک در بزرگسالی می‌تواند با مشکلات روانی جدی مواجه شود.

دهید؟ اما با توجه به اینکه شما در ایران ساکن نیستید این خدمات را چگونه به کودکانی که والدینشان در ایران زندانی هستند ارائه می‌این فاصله مکانی نمی‌تواند مانع کار و فعالیت شما باشد؟

برای ایران، چند مرحله فعالیت در نظر داریم که بخشی از آن، آغاز شده و برای بخش‌های دیگر، مقدماتی لازم است که در حال برنامه ریزی برای اجرای آن‌ها هستیم. انتشار مطالب آموزشی، در قالب پیام‌های کوتاه، انتشار مطالب علمی و دست‌آوردهای علمی مرتبط با کودکان زندانیان و کودکانی که تجربه از دست دادن دارند. در حال حاضر، وبسایت کوچکی به دو زبان فارسی و انگلیسی مطالب مختلف آموزشی را منتشر می‌کند و پیام‌های آموزشی نیز از طریق صفحه فیس‌بوک، توئیتر و گوگل پلاس باز هم به دو زبان انتشار پیدا می‌کند.

ارتباط با واسطه با خانواده و کودکان زندانیان و در اختیار گذاشتن مطالب آموزشی. از یک طرف در حال تکمیل ترجمه یک جزوه کوتاه آموزشی برای خانواده زندانیانی که کودکانی را در خانه دارند هستیم. در این مرحله، تطبیق این متن با فرهنگ و قوانین موجود در ایران، ضروری است تا قابلیت استفاده برای این افراد را داشته باشد. از طرف دیگر در حال برقراری ارتباط با افرادی هستیم که امکان توزیع جزوه بین خانواده زندانیان را فراهم کنند

از سوی دیگر در تلاشیم با موسسات فعال در حوزه کودک و حقوق زندانیان در ایران تماس بگیریم و اطلاعات و دستاوردهایمان را در اختیارشان بگذاریم.

از سوی دیگر ارتباط مستقیم با خانواده زندانیان و افراد مرتبط با آن‌ها برای اجرای برنامه‌های آموزشی، حقوقی و مربیگری مد نظر ما است. این ارتباط با اجرایی شدن فعالیت‌های معرفی شده در بالا و گذشت زمان، برقرار می‌شود. نحوه اجرای آن، از دو طریق راه دور و مستقیم خواهد بود. به عنوان مثال، تجربه‌های موفق در مورد آموزش از راه دور برای شهروندان ایرانی وجود دارد. موسسه کوچکی تمام تلاش خود

را خواهد کرد که برنامه‌های خود را با همکاری موسسات موفق موجود اجرایی کند. در غیر این صورت، از تجربه آن‌ها بهره خواهد برد.

آیا برنامه‌ای هم برای برقراری ارتباط با مجریان و دستگاه‌های قضایی دارید؟

بله برقراری ارتباط با قانون‌گذاران و مجریان قانون. اعتقاد داریم که رعایت حقوق کودکان و از جمله مراقبت از حقوق کودکان زندانیان، به نفع همه خواهد بود. پس تلاش می‌کنیم تا برای تغییر بخشی از قوانین و اجرایی کردن قوانین مرتبط با حقوق کودک و زندانیان و شهروندان، از تمام ظرفیت‌های موجود استفاده کنیم.
